

8

”Eukaristisen” Kristuksen toinen tulemus

The Second Coming of the “Eucharistic” Christ

Muistan, kun ensi kerran kuulin sanat *esiintuleva kirkko*. Olin juuri palannut Etelä-Afrikasta, jossa olin puhunut *Uudesta Evankelisaatiosta*—katolisesta ohjelmasta voittaa maailma katoliselle eukaristiselle Kristukselle.¹ Eräs nainen, joka oli kuullut minun puhuvan, lähetti minulle sähköpostin liiteartikkelilla, joka koski esiintulevaa kirkkoa. Hän kysyi: ”Luuletko, että esiintuleva kirkko voisi olla silta siihen katoliseen evankelisaatio-ohjelmaan, josta meille kerroit?” Tuohon aikaan minulla ei ollut mitään käsitystä, kuinka paljon siltaa siellä todella oli.

Eukaristinen evankelisaatio

Salli minun antaa lyhyt yleiskatsaus niitä varten, jotka eivät ole tietoisia katolisen kirkon Uudesta Evankelisaatio-ohjelmasta. Katolinen kirkko suunnittelee Jumalan valtakunnan perustamista maan päälle ja maailman voittamista katoliselle Jeesukselle (eli eukaristiselle Kristukselle). Tämä toteutuu, kun maailma (mukaan lukien *eronneet veljet**) tulee Rooman ja tämän eukaristisen Jeesuksen hallintaan.

*Nimitys, jota katolinen kirkko käyttää protestanteista, jotka ovat erossa Ainoasta Tosi Kirkosta.

Eukaristinen Jeesus on muka Kristuksen läsnäolo, jonka katolinen pappi kutsuu tulemaan *transubstantiaation*, Messun kohokohdan, voiman kautta.

Monet kristityt uskovat, että ehtoollisen kristillinen perinne on sama katolinen eukaristian perinne, mutta näin ei ole. Eukaristia (eli transubstantiaatio) on katolinen sana ehtoolliselle, kun leivän ja viinin sanotaan muuttuvan Jeesuksen Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. Katolinen katekismus sanoo:

Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis ja veri yhdessä sielun ja jumaluuden kanssa ja siksi koko Kristus todella, todellisesti ja olennaisesti sisältyy kaikkein autuaimpaan eukaristian sakramenttiin.”²

Leipä asetetaan sitten johonkin sellaiseen, jota kutsutaan nimellä monstrance (engl.) ja sitä voidaan palvoa ikäänkuin Jeesusta itseään. Vaikutukset on sidottu suoraan itse pelastukseen. Eukaristian myötä pelastuksesta tulee sakramentaalinen (osallistuminen rituaaliin) vastakohtana vanhurskautukselle uskon kautta yksin Kristukseen, kuvailtuna jakeessa Gal. 2:16. Vaikka tämä mystinen kokemus on idolatrian muoto (kuten koko katolisuus ydintään myöten), niin evankelikaaliset kristityt tuntevat kasvavaa kiinnostusta tähän käytäntöön, varsinkin esiintuleva kirkko.

Katolisen kirkon johto huolestuneena apatiasta katolisten riveissä toivoo voivansa ”elvyttää ihmetyksen”³ eukaristiaa kohtaan sellaisella, jota kutsutaan heidän ”Uudeksi Evankelisaatio-ohjelmakseen.”⁴ Kaksiteräisellä päämäärällä—säilyttää nykyiset katoliset ja tuoda evankelikaalit katoliseen kirkkoon—kirkon johdolla on suunnitelma jälleen korostaa eukaristiaa katolisen uskon polttopisteenä. Sanonnalla ”elvyttää ihmetys” he tarkoittavat eukaristian mystisen, ylikuulonpuoleisen puolen esiin tuomista.

Kaikkien katolisten odotetaan palvovan leipää (muuttuneen öylätin eukaristinen palvonta) ja kirkon johto sanoo, että tämän opetuksen hylkäämisestä seuraa *pannajulistus eli kirkonkirous*. Trentin kirkolliskokouksessa virallinen katolinen kanta oli:

Jos joku kieltää, että Herramme Jeesuksen Kristuksen ruumis ja veri yhdessä sielun ja jumaluuden kanssa ja siksi koko Kristus todella, todellisesti ja olennaisesti sisältyy kaikkein pyhimpään eukaristian sakramenttiin ja sanoo, että Hän on siinä vain symbolina, kuvana tai

vaikutuksena (sign, or figure or force), hän olkoon kirottu.⁵

Jos joku sanoo, että Kristus saadaan Eukaristiassa vain hengellisesti eikä myös sakramentillisesti ja todellisesti, hän olkoon kirottu.⁶

Samalla kun on totta, että uskonpuhdistuksen ja vastauskonpuhdistuksen aikana monia, jotka kieltäytyivät uskomasta transsubstantiaatioon, kidutettiin ja teloitettiin uskonsa tahden evankeliumiin, niin ajalla on tapa unohtaa historian tosiasiat.

Huhtikuussa 2003 paavi kirjoitti kiertokirjeen, joka mainosti ”Uuden Evankelisaation” ohjelmaa päämääränä ”ihmetyksen elvyttäminen (rekindling amazement)” eukaristiaa kohtaan.⁷

Sitten lokakuussa 2004 Johannes Paavali II käynnisti ”Eukaristian vuoden” osana evankelistista suunnitelmaansa tuoda maailma eukaristiselle Kristukselle. Paavi Johannes Paavalin huhtikuussa 2005 tapahtuneen kuoleman jälkeen paavi Benediktus XVI tarttui välittömästi edeltäjänsä missioon. Hän kutsui ”uskovaiset vahvistamaan” omistautumista eukaristiselle Jeesukselle ja sanoi eukaristian olevan ”kristillisen elämän sydän.”⁸

Benediktus toivoo jatkavansa paavina siitä, mihin edellinen paavi lopetti. Artikkelitoteaa:

Paavi Benediktus pyysi uskovaisia ”vahvistamaan tulevina kuukausina rakkauttaan ja antaumustaan eukaristiselle Jeesukselle ja ilmaisemaan rohkealla ja selvällä tavalla Herran todellista läsnäoloa.”⁹

Paavi Benediktus XVI vihjasi, että Marian rukoileminen auttaisi ”kaikkia kristittyjä” pääsemään lähemmäs eukaristista Jeesusta:

Maria on se ”eukaristinen nainen”.... Rukoilkaamme Neitsyttä, että kaikki kristityt voisivat syventää uskoaan eukaristiseen mysteeriiin, niin että eläisivät alituisessa yhteydessä Jeesukseen ja olisivat hänen kelpollisia todistajiaan.¹⁰

On tärkeää huomauttaa, että koko katolisen messun lähtökohta on pahasti pielessä. Jokaisen messun aikana eukaristinen *Jesus* uhrataan verettömänä uhrina. Tämä toistuva uhri on ristiriidassa ainutkertaisen *uuden liiton* (Hepr. 9:28) uhrin kanssa:

...samoin Kristuskin, kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit, on toistamiseen ilman syntiä ilmestyvä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat.

Huomaa, että jae viittaa *yhteen* uhrin, ei moniin. Syy tähän on ilmeinen—pohjimmiltaan jokaisessa uhrissa on oltava jokin kärsimyksen, tuskan tai menetyksen tekijä. Kristus kärsi syntiemme tähden ja Jumala hyväksyi sen ainutkertaisena uhrina synnistä. Jesaja 53:10 selittää: ”Mutta Herra näki hyväksi runnella häntä” ja ”lyödä hänet sairaudella. Jos sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi...” Se sanoo myös, että kun Jumala, Isä, näkee, hänen [Kristus] ”sielunsa vaivan,” Hän (Isä) ”tulee ravituksi” (jae 11).

Golgata oli se ainoa uhri, jonka Jumala koskaan voisi hyväksyä—sillä se oli se ainoa, johon sisältyi ”hänen sielunsa vaiva.” Jos messu, minkä katoliset uskonpuolustajat avoimesti tunnustavat, ei sisällä Kristuksen kärsimystä (mitä se ei sisällä), niin sitä ei voida esittää uhrina, koska se ei sovi Jesajan luvun 53 kontekstiin.

Edelleen Hepr. 12:2 sanoo, että Kristus ”kärsi ristin, häpeästä välittämättä.” Siten messu ei voi olla sama kuin risti, sillä silloinhan Jeesus olisi jatkuvasti häpeän tilassa. Messu on siis turha. Se ei voi sovittaa syntejä.

Ihmetyksen elvyttäminen

Uusi Evankelisaatio-ohjelma pyrkii elvyttämään katolisen uskon sytyttämällä uudelleen voimakkaan kiinnostuksen eukaristiseen Jeesukseen. Ei yksin paavi ole tästä innostunut —

kardinaalit, piispat ja papit kaikkialla maailmassa ovat liittymässä auttamaan missiossa. On tapahtumassa jotakin hyvin merkittävää. Eukaristisesta palvonnasta on tulossa perustus uudelle katolisen kirkon evankelisaatiolle.

Esimerkiksi eräässä New York'in katolisessa katedraalissa, jossa pidettiin erikoisia tapahtumia eukaristian kunniaksi, puhetta johtava kardinaali sanoi:

Jumalamme on läsnä tuolla alttarilla—ruumis, veri, sielu ja jumaluus.... Jeesuksen Kristuksen liha ja veri.¹¹

Kardinaali sanoi, että Kristus oli ”hurjan selvä” tarjotessaan seuraajilleen 'lihansa syötäväksi ja verensä juotavaksi.’¹²

Siis samalla kun johtajat Roomassa kutsuvat uudistettuun antaumukseen eukaristiselle Jeesukselle, niin kardinaali USA:ssa kaiuttaa samaa sanomaa uudelleen kouluttaakseen ”uskovaisia” koskien ”yhden kirkon keskeisen rituaalin tosi merkitystä.”¹³

On mielenkiintoista, että satuin olemaan Roomassa tuohon aikaan, kun ilmestyi artikkeli koskien New York'in tapahtumaa eukaristiasta. Ollessani siellä sain todistaa paikan päällä Corpus Christi -juhlaa. Se on katolinen juhla, jonka käynnisti eräs nunna, joka innoittui katselemalla kuuta. Kun erään kollegan kanssa seisoi kärsivällisesti odottamassa paavi Benediktus XVI:n saapumista, olimme lopulta aidattuina teräksisen aitaesteen takana, joka oli pystytetty erottamaan tavallinen kansa kirkon viranhaltijoista, joiden joukossa oli satoja salaisen palvelun miehiä ja naisia.

Seisottuamme ja odotettuamme siellä melkein kolme tuntia paavi ja hänen saattueensa lopulta saapuivat. Paavi kantoi eukaristista Jeesusta öylättiastiassa (monstrance). Aiemmin päivällä messun aikana pyhän Pietarin kirkossa tämä eukaristinen Jeesus oli *luotu* öylätistä, joka oli *pyhitetty* (consecrated). Myöhemmin päivällä se sama Jeesus kuljetettiin pyhän Johanneksen kirkkoon toista seremoniaa varten. Lopulta finaalia varten paavi kuljetti Jeesuksen suureen Marian kirkkoon.

Paavi otti öylättiastian, nousi kirkon portaita ja piti *Jeesusta* ylhäällä kansanjoukkojen nähtävänä. Sitten tämä *Jeesus* asetettiin väliaikaisesti pystytetylle alttarille portaiden yläpäässä. Eräs kardinaali avasi sitten öylättiastian lasisen ikkunan, poisti pyhitetyn öylätin (*Jeesuksen*) ja juoksutti hänet sisälle kirkkoon, jossa asetti *Jeesuksen* tabernaakkeliin. Tämä kokemus antoi minulle vakavan muistutuksen tästä kauhistuttavasta eksytyksestä.

Maailman suurin salaisuus paljastettu

Katolinen kirkko on julkistanut ohjelmansa evankelioida maailma eukaristiselle Kristukselle kaikkien nähtäväksi. Katoliset kirjailijat ovat kirjoittaneet useita kirjoja paljastaen, mitä on tapahtumassa ja minne Uusi Evankelisaatio-ohjelma viedään tulevaisuudessa. Esimerkiksi Thomas W. Petrisko on kirjoittanut kirjan nimeltä, *Mother of the Secret: From Eucharistic Miracles to Marian Apparitions Heaven Has Sought to Illuminate and Defend What Was Once the Church's Greatest Secret* (Salaisuuden äiti: Eukaristisista ihmeistä Marian ilmestyksiin taivas on pyrkinyt valaisemaan ja puolustamaan sitä, mikä kerran oli kirkon suurin salaisuus.) Petrisko, joka uskoo, että Kristuksen läsnäolo eukaristiassa on aina ollut katolisen kirkon pyhä usko, sanoo, että pian tulee aika, jolloin koko maailma tulee todistamaan Kristuksen eukaristista hallintaa.

Lausunto Petrisko'n kirjan takakannessa on aika paljastava:

Petrisko jäljittää meille tämän tärkeän uskomme osan jännittävän historian ja hän paljastaa, kuinka se, mikä kerran oli kirkon *suurin salaisuus*, on tulemassa *kunniakkaan uuden aikakauden* kulmakiveksi, aikakauden, jossa Jeesus Kristus on pian hallitseva kaikkialla maailmassa pyhän eukaristian sakramentissa. (korostus lisätty)¹⁴

Selventääkseen, mitä hän tarkoittaa ”kunniakkaalla uudella aikakaudella” Petrisko sanoo kirjassaan:

Visionäärit ennustavat, että ihmiskunta siirtyy sekulaarista, agnostisesta, käytännössä ateistisesta maailmasta maailmaan, joka paistattelee Jumalan todellisuudessa ja uskossa yliluonnollisen läsnäoloon. Profeetat sanovat, että ihmiskunta kukoistaa silloin turvallisessa uskossa ja luottamuksessa tässä todellisuudessa, sillä tosi rauha vallitsee ja kirkko hallitsee korkeimpana. Merkillepantavinta on, että monet katoliset visionäärit painottavat, että maailma vihdoinkin tulee syvästi ymmärtämään sen voiman, armon ja rakkauden, joka on saatavana ihmeellisessä Jeesuksen Kristuksen tosi läsnäolossa pyhän eukaristian sakramentissa.¹⁵

Petrisko uskoo, että Maria, Jeesuksen äiti, tulee näyttelemään ratkaisevan tärkeää roolia siinä kääntymyksen prosessissa, jonka täytyy tapahtua, jos maailma aikoo hyväksyä Kristuksen eukaristisen hallinnan. Tämä ilmestysten nainen on ilmoittanut uuden aikakauden tulemusta, jolloin eukaristinen Kristus tuo rauhan maailmaan. Petrisko sanoo:

Neitsyt Marian mukaan se on erityisesti usko tähän eukaristiseen ravintoon, joka mahdollistaa suurimmat muutokset uudessa aikakaudessa. Maria sanoo, että suuri osa maailmaa ei vain tule uskomaan tätä mysteeriä, vaan myös osallistuu siihen. On todella sanottu, että Marian tahrattoman sydämen voitto meidän ajassamme tulee kunniakkaasti johtamaan maailman tosi rauhan uuteen aikakauteen. Tuohon aikaan pyhä eukaristia on oleva paremmin tunnettu, arvostettu ja kallis. Se on hallinto, ei vain kirkon sisällä ja yksilöiden elämässä, vaan kokonaisissa kansoissa. Siten se rajaton voima ja armo, joka on saatavana eukaristiassa, ei ole enää maailman suurin salaisuus!¹⁶

Toinen tulemus katoliseen tyyliin

Ted ja Maureen Flynn, kirjan, *The Thunder of Justice*, tekijät, tutkivat taivaan kuningattarelta tulevien viestien profetallista puolta:

Kuten Johannes Kastaja valmisti tietä Jeesuksen ensimmäiselle tulemukselle, niin Maria valmistaa tietä Hänen toiselle tulemukselleen. Maria julistaa, että uusi maailma ja aikakausi on yllämme ja hänen tahrattoman sydämensä ja toisen helluntain (Pyhän Hengen vuodatuksen) voitto on tuova Jeesuksen pyhän sydämen hallinnan.¹⁷

Flynn'ien mukaan ”Siunattu Äiti” profetoi:

Kristuksen kunniakas hallinta, joka tullaan vahvistamaan keskellänne ja Jeesuksen toinen tulemus maailmaan on aivan käsillä.... Se, mitä valmistellaan, on niin suurta, ettei sen vertaista ole koskaan ollut olemassa maailman luomisen jälkeen.¹⁸

Eräs, joka todistaa tästä *uudesta aikakaudesta*, on Dwight Longenecker, entinen evankelikaalinen protestantti, kirjan, *The Road to Rome: Modern Journeys to the Catholic Church (Tie Roomaan: Nykyajan matkoja katoliseen kirkkoon)*, tekijä. Elämäkerrassaan Longenecker kertoo, kuinka hän varttui evankelikaalisessa kodissa ja myöhemmin kävi konservatiivista kristillistä yliopistoa. Vuonna 1995 hänet vaimonsa kanssa ”liitettiin katoliseen kirkkoon.”¹⁹

Longenecker’in kirja on kokoelma katolisuuteen kääntyneiden ihmisten kertomuksia. Kirjan takakannessa oleva lausunto, joka sanoo kirjaa ”välähdykseksi kirkon mahdollisesta tulevaisuudesta,” sanoo:

Kun tulemme kolmannelle vuosituhatvuodelle, niin katolisuus, evankelikalismi ja ortodoksisuus jatkavat yhteen tulemistaan.... vanhat kulttuurilliset, kansalliset ja opilliset kiistat käyvät yhä merkityksättömimmiksi. Sitten, kun uskonpuhdistuksen aikakausi tulee loppuunsa ja jakautumisen vuosituhat antaa tietä ”toiselle keväälle,” niin kirkko voi taas puhua yhdistetyllä äänellä.²⁰

Puhuessaan paavin näkemyksestä eukaristiasta protestantista katoliseksi kääntynyt Scott Hahn

toteaa:

Jeesuksen Kristuksen tulemus—josta kreikkalainen Uusi Testamentti käyttää nimitystä ”parousia”—ei ole jokin kaukainen tapahtuma. Se on hänen läsnäolonsa eukaristiassa. Fundamentalistit vähentävät ”parousia'n” merkityksen Kristuksen tulemukseen ajan lopussa, mutta ensimmäisen vuosisadan kreikkaa puhuville sana tarkoitti ”läsnäoloa.” Katolinen teologia pitää kiinni tuosta alkuperäisestä merkityksestä.²¹

Kristuksen läsnäolo eukaristiassa on toinen tulemus katoliseen tyyliin. Valitettavasti monet evankelikaaliset protestantit eivät ole edes tietoisia tästä. Ja kuten pian osoitan, niin esiintuleva kirkko on yksi tärkeimmistä silloista, joita on perustettu tuomaan eronneet veljet takaisin kaikkien kirkkojen äidin tykö.

Tämän profeetallinen merkitys on suunnaton. Vilkaiskaamme kuitenkin ensin kuinka evankelikaalinen seurakunta on pärjännyt eukaristisen Kristuksen kanssa.

Eukaristia ja evankelikaalinen seurakunta.

Vaikka eukaristinen palvonta on ristiriidassa raamatullisen kristinuskon kanssa, niin kasvava määrä evankelikaaleja (varsinkin esiintulevia hengellisyyksiä kohti kallistuneita) eivät näytä löytävän mitään sopimatonta sellaisessa opissa. Ja ottaen huomioon evankelikaalisissa piireissä lisääntyneen mystiikan hyväksymisen ja viehtymyksen kuviin, on ymmärrettävää, että monet evankelikaaliset kristityt eivät näe mitään väärää eukaristiassa ja eukaristisessa palvonnassa. Sellainen hyväksyminen kuitenkin kumoaa aikaisemman evankelikaalisen vastustuksen kaikkea katolista kohtaan.

Vuonna 1992 vankilälähetysten (Prison Fellowship) Charles Colson auttoi luonnostelemaan asiakirjan nimeltä *Evangelicals & Catholics Together*—se tulisi näyttämään merkittävää roolia kristittyjen turruttamisessa löytämään yhteinen pohjan ja yhteys katolisuuden kanssa. Asiakirja lainaa paavi Johannes Paavalin lausuntoa, että me olemme ”maailmanlähetyksen keväässä.”²² Asiakirja sanoo, että me kaikki palvelemme samaa Kristusta ja ilmaisee tarpeen poistaa jännitys ja kuilu katolisten ja evankelikaalien väliltä. Se selittää:

Ne kaksi yhteisöä maailman kristikunnassa, jotka ovat evankelioimisessaan kaikkein itsevarmimmat ja nopeimmin kasvavat, ovat evankelikaalit ja katoliset.... monin paikoin kaikkialla maailmassa kristittyjen [katolisten ja evankelikaalien] välisen konfliktin skandaali hämärtää ristin skandaalin siten lamauttaen yhden Kristuksen yhden tehtävän.²³

Ei voi olla mahdollista, että palvelemme samaa Kristusta—katolinen eukaristinen Kristus on aivan erilainen, kuin Raamatun Jeesus Kristus. Tämä käsite aiheuttaa vakavan ongelman, mutta silti kunnioitetut ja luotetut evankelikaaliset johtajat (kuten etelän baptistien Richard Land) osallistuivat tämän projektin luonnosteluun.²⁴

Myös toiset kristilliset johtajat ovat avoimesti osoittaneet valmiutensa pienentää kuilua katolisuuden ja raamatullisen kristinuskon välillä. Rick Warren, kirjan, *The Purpose Driven Life*, tekijä, on esittänyt seuraavat lausunnot:

- Pienryhmärakenne on uudistuksen rakenne kristikunnan joka taholla —katolisuus mukaanlukien.²⁵
- Kehottaisin teitä katsomaan tätä kehittyvää liittoa evankelikaalisten protestanttien ja katolisten välillä, varsinkin katolisuuden evankelikaalisessa siivessä.²⁶
- Nyt kun saat yhteen 25 prosenttia Amerikasta, joka on periaatteessa katolinen ja 28-29 prosenttia Amerikasta, joka on evankelikaalinen, niin sitä sanotaan enemmistöksi. Ja se on hyvin vahva blokki, jos sattuvat pysymään yhdessä tietyissä kysymyksissä.²⁷

Warren on myös kehittänyt katolisen *päämäärätietoisien elämän* (*Purpose Driven Life*)

ohjelman²⁸ ja hänen verkkosivustollaan, pastors.com, pastori Larry Osborne sanoo seuraavaa:

Seurakunnilla, jotka panevat suuremman painon saarnaan ja saarnaajan persoonallisuuteen *ennemmin kuin eukaristiaan* ja palvelijan virkaan tulee olemaan vaikeaa sopeutua tasa-arvoiseen tai lähes tasa-arvoiseen saarnaajien vaihtoon.²⁹

[C]hurches that place a greater emphasis on the sermon and the personality of the preacher, rather than the Eucharist and the office of minister, will have a harder time adjusting to an equal or nearly equal interchange of preachers.²⁹

Metodisti Keith Howard McIlwain uskoo, että eukaristian sisällyttäminen on olennaisen tärkeää sellaisessa, johon hän viittaa seurakunnan uudistumisena:

Eukaristian uskollinen jakaminen on varma avain seurakunnan uudistumiseen. Jos yhdistynyt metodistikirkko ja sen pienemmät kumppanit aikovat kokea uudistusta, meidän täytyy myös sallia Pyhälle Hengelle oikea paikka palvonnassa, palvelutyössä ja sielunhoidossa. Ollakseen teologisesti rehellistä se täytyy tehdä tarkastelemalla uudelleen eukaristiaa.... Sitten ja vasta sitten kykenemme jälleen kerran tehokkaasti näyttämään tietä muutokseen Jeesuksen Kristuksen tähden.³⁰

Toinen tunnettu protestanttinen hahmo, jolla ilmeisesti ei ole mitään ongelmaa liittyä Roomaan evankelisaation päämäärän vuoksi, on Nicky Gumbel, Holy Trinity Brompton'ista lähtöisin olevan Alfakurssin perustaja ja johtaja. Audienssin aikana paavi Johannes Paavali II:n kanssa Roomassa helmikuussa 2004 Gumbel piti paavia käsistä ja myöhemmin julisti:

Oli suuri kunnia tulla esitellyksi paavi Johannes Paavali II:lle, joka on tehnyt niin paljon evankelisaation edistämiseksi ympäri maailman ... Voimme olla yhdistettyjä ja julistaa tätä Jeesusta epätoivoisesti tarvitsevalle maailmalle.³¹

Samalla kun jotkut ehkä uskovat, että alfakurssi evankelioi katolisia raamatulliseen evankeliumiin, niin voin vakuuttaa, että Vatikaanin evankelioimisen idea on aivan päinvastainen—voittaa käännyttäisiä Roomalle.

Katolinen pappi Raniero Cantalamessa* (myös paavin pastoriksi kutsuttu) olisi enemmän kuin halukas esittelemään katolisen eukaristisen Jeesuksen eronneille veljille. Useaan otteeseen hän on ollut pääpuhujana Nicky Gumbel'in alfa-ohjelmalle. Näissä kokouksissa Cantalamessa on tutustuttanut alfa-johtajat ja osallistujat katoliseen näkemykseen sakramenteista, pyhimyksistä ja Mariasta, taivaan kuningattaresta.³²

Onko mahdollista, että sinisilmäiset evankelikaaliset protestantit ovat pian Uuden Evankelisaatio-ohjelman kohde? Ihmettelen usein, että niin harvat ymmärtävät katolista näkyä. Mikä pahempaa, monet tunnetut kristilliset johtajat ja opettajat, jotka mainostavat esiintulevaa kirkkoa, puolustavat nyt katolista näkemystä Jeesuksen läsnäolosta eukaristiassa.

*Tämä herrasmies vieraili Suomessakin vuonna 2009:

<http://hyviauutisia.net/2009/11/23/raniero-cantalamessa-suomessa/>

Eukaristinen palvonta ja esiintuleva kirkko

Kun kristityt alkavat jahdata voimakkaita mystisiä kokemuksia, jotka muka tuovat heidät lähemmäksi Kristusta, siitä tulee kuin liukas rinne, jolla on tuhoisat seuraukset. Kun teen radio-ohjemasarjaa, tai kirjoitan kommentaareja verkkosivustollemme varoittaakseni ihmisiä ekumenian vaaroista, niin tiedän jo edeltä, mikä reaktio siitä seuraa. Ei ole suosittua näinä aikoina edustaa raamatullista totuutta. Usein kuulemamme sanoma on: *yhteys hinnalla millä tahansa*.

Omakohtainen kokemukseni, ei kovin kauan sitten, ollessani puhujana eräässä alueellisessa pastorien konferenssissa, valaisee totuuden epäsuosiota näinä aikoina. Aamulla minun oli määrä puhua katolisuudesta. Sitten iltapäivällä osoittaisin, kuinka esiintulevan kirkon liike oli menossa tuohon suuntaan. Kun lopetin aamupuheeni ja olin poistunut lavalta, tapahtuman järjestäjä tuli

luokseni varsin järkyttyneenä. ”Nämä pastorit eivät tulleet tänne kuulemaan tällaista,” hän aloitti. ”Sinä et puhu esiintulevasta kirkosta tänään iltapäivällä.” Hän antoi minun ymmärtää, että aihe oli tarpeeton. Siten minua kiellettiin antamasta varoitukseni tälle kristillisten pastorien ryhmälle.

Artikkeli otsikolla, “Returning to the rituals: Some evangelicals are exploring high liturgy (Paluu rituaaleihin: Jotkut evankelikaalit tutkivat korkeaa liturgiaa),” selittää käynnissä olevaa paradigman muutosta:

New Hope (Uusi Toivo), noin 60-jäseninen kirkkokuntiin kuulumaton seurakunta on yksi pienestä, mutta kasvavasta joukosta evankelikaalisia seurakuntia, jotka ovat alkamassa kokeilla palvonnan elementeillä, jotka yleensä on yhdistetty sellaisiin hyvin liturgisiin perinteisiin, kuin roomalaiskatolisuus, ortodoksisuus ja anglikaanisuus.³³

Matthew Hay Brown, artikkelin kirjoittaja, huomauttaa, että tämä liike on menossa tiettyyn suuntaan. Hän kirjoittaa:

Tarkkailijat liikkeen sisällä ja ulkopuolella ovat panneet merkille suuremman evankelikaalisen kiinnostuksen eukaristiaan, adventin ja paaston liturgisiin kausiin ja luostarielämään. Monet menoista voidaan jäljittää varhaiseen kirkkoon.³⁴

Kirjassaan, *Church Re-imagined (Uudelleen ohjelmoitu kirkko)*, Doug Pagitt kuvailee alkuperäistä viehtymystään eukaristiaan liittyviin rituaaleihin:

Paastonajan ensimmäinen päivä tänä vuonna toi ensimmäisen tuhakeskiviikon kokoontumisen seurakuntamme historiassa ja omassani.... Tähän saakka tuhakeskiviikko (Ash Wednesday) ei ollut ollut osa kristillisen uskoni kokemista. Tuhka ei vain ollut jäänyt laittamatta toisten otsalle, vaan sitä ei myöskään koskaan ollut laitettu omalleni. Tämän kokemuksen jälkeen ihmettelin, kuinka olinkaan voinut viettää 19 pääsiäistä kristittynä ilman tätä valtavaa kokemusta.³⁵

Scot McKnight, toinen esiintulevan kirkon vaikuttaja, on uskontotutkimuksen professori North Park -yliopistossa ja kuuluu Emergent Village'n koordinoivaan ryhmään. Koskien esiintulevaa kirkkoa hän sanoo:

Teologina olen tutkinut liikettä ja ollut vuorovaikutuksessa sen tärkeimpien johtajien kanssa vuosien ajan—ja vielä enemmän, minulla on ilo katsoa olevani osa tätä liikettä, eli ”keskustelua.” Evankelikaalina minulla on ollut huoleni, mutta luulen, että se, mitä esiintulevat kristityt yleisesti ottaen tuovat pöytään, on elintärkeää seurakunnan kaikinpuoliselle terveydelle.³⁶

McKnight on kirjojen, *The Real Mary (Todellinen Maria)* ja *The Jesus Creed (Jeesustunnustus)*, tekijä. Viitatessaan anglikaaniseen jumalanpalvelukseen McKnight puhuu eukaristiaan keskittymisestä. Hän sanoo:

Anglikaanisen kokoontumisen kohokohta sunnuntaiamuna ei ole kuulla saarna, vaan Herran palvonta eukaristian viettämisen kautta.... Ensin vähän raamatunlukua ja sitten joitakin ilmoituksia ja sitten eukaristinen liturgia—kaikkien tullessa eteen polvistumaan ja osallistumaan—julkisesti—ruumiiseen ja vereen.³⁷

McKnight sanoo, että ”eukaristia mahdollistaa syvällisesti Jumalan armon vastaanottamisen kaikkine ihanuuksineen ja siunauksineen.”³⁸

McKnight'illa on epäilemättä vaikutusvaltaa esiintyvän kirkon liikkeessä oleviin ja hänen näkemyksensä eukaristiasta tarttuvat. Hän on suosittu puhuja monissa tapahtumissa, kuten Willow Creek'in pienryhmäkonferenssi (Small Group Conference) ja kansallinen pastorien kokous

(National Pastors Convention). Nämä molemmat tapahtumat saavuttavat postmodernin sukupolven.

Edesmennyt Robert Webber oli hyvin vaikutusvaltainen eukaristisen palvonnan ja evankelikaalisen seurakunnan välisen kuilun poistamisessa. Hänen kirjoittamansa asiakirja nimeltä "A Call to an Ancient Evangelical Future (Kutsu muinaiseen evankelikaaliseen tulevaisuuteen)" julistaa: "Peräänkuulutamme uutta harkintaa sille, kuinka Jumala palvelee meitä ... eukaristiassa." ³⁹

Kaksi tunnettua evankelikaalista kustantajaa, Baker Books ja InterVarsity Press (kumpikin kustantaa nyt esiintulevan kirkon kirjailijoita) sponsorivat asiakirjaa, kuten myös *Christianity Today* -lehti. AEF:ää, jolla nimellä asiakirjaa kutsutaan, suosittelevat monet esiintulevan kirkon johtajat, kuten Brian McLaren, joka sanoo sitä "saarnaresurssiksi," joka "painottaa... adventin ja paastonajan tärkeyttä." ⁴⁰

AEF:n osallistujiin kuuluu lukuisia kristillisiä seminaareja, kuten Bethel Seminary Minnesota'ssa, Dallas Theological Seminary ja pastoreita monista eri kirkkokunnista, kuten nasaretilaiset (Nazarene), wesleyläiset, mennoniitat, reformoidut ja baptistit.

Uuden uskonpuhdistuksen oletetaan tuovan valaistusta mystikoilta koottujen hengellisten oivallusten kautta. Valitettavasti osallistujia ei vedetä Jumalan Sanan valoon, vaan sen sijaan kohti katolisen ja ortodoksisen kirkon valtaa. Robert Webber sanoi, että postmodernit etsivät "kohtaamista Jumalan kanssa, etsivät mysteeriä, etsivät enemmän eukaristiaa." ⁴¹

Jos nykyinen *tie Roomaan* mystiikan kautta jatkuu, voimme odottaa Webber'in ennustuksen toteutuvan. Webber'in oivallukset ovat hyvinkin voineet perustua hänen omaan henkilökohtaiseen kokemukseensa. On syytä uskoa, että näin oli. Esimerkiksi eräässä haastattelussa Webber'iltä kysyttiin: "Millaiselta luulet pohjoisamerikkalaisen evankelikaalisen seurakunnan näyttävän 25 vuoden kuluttua?" Hän vastasi:

Raamatulliset symbolit, kuten kasteeseen perustuva identiteetti (baptismal identity) ja eukaristinen kiitosrukous (Eucharistic thanksgiving) saavat uuden merkityksen. Seurakunta on vähemmän kiinnostunut eskatologiasta ja enemmän sitoutunut olemaan eskatologinen yhteisö. ⁴²

Muutamien viime vuosien aikana Webber'in arvio seurakunnan tulevaisuudesta on osoittautunut aika tarkaksi. Monet, jotka kerran odottivat Jeesuksen pikaista ja välitöntä paluuta, ovat nyt unessa. Jotkut sanovat: "Herra on viivytännyt tulemustaan." Toiset sanovat: "Pastorit ja opettajat, jotka opettivat meille, että toinen tulemus on Jeesuksen kirjaimellinen paluu perustamaan valtakuntansa, ovat johtaneet meidät harhaan."

Eukaristian kokeminen

Olisi oikeutettua esittää seuraava kysymys: Kuinka voi Robert Webber'in kaltaisista evankelikaalisista protestanteista tulla katolisten näkemysten kannattajia? Saadakseni tietää enemmän Webber'in taustasta ja hänen kääntymiskokemuksestaan luin hänen todistuksensa kirjasta, *Signs of Wonder (Merkkejä ihmeestä)*. Webber selittää, että hänen "hänen ikimuistoisin kohtaamisensa palvontatyylin kanssa," ⁴³ joka oli erilainen, kuin hänen omansa, tapahtui eräässä ekumeenisessa viikonloppureitissä:

Ryhmä koostui katolisista, luterilaisista, presbyteereistä ja evankelikaaleista, jotka kokoontuivat kuukausittain lukemaan ja keskustelemaan Raamatusta, rukoilemaan yhdessä, juttelemaan ja vain pitämään hauskaa. Kun tuli aika monille meistä valmistua ja muuttaa uusille paikkakunnille, päätimme lopettaa kaksivuotisen toveruutemme viikonloppureitillä paikallisessa katolisessa konferenssikeskuksessa. Siellä me kohtasimme kysymyksen, josta emme koskaan olleet edes keskustelleet. Voisimmeko nauttia ehtoollisen yhdessä? Voisiko katolinen pappi antaa leivän ja viinin evankelikaalille? Voisiko evankelikaali ottaa leivän ja viinin katoliselta papilta? ⁴⁴

Webber sanoo läsnäoleva pappi jakoi tämän pulman, mitä tulee siihen voisivatko ei-katoliset osallistua katoliseen ehtoollispalveluun. Hän totesi ryhmälle:

Yleensä me katoliset sallimme vain toisten katolisten saada Herran ruumiin ja veren, mutta minä olen kipuillut tämän kirkkojemme eron vuoksi, kuten tiedän, että tekin olette.⁴⁵

Pappi päätti sitten ”rikkoa katolisen perinteen” ja tarjota leivän ja viinin jokaiselle ryhmässä. Hän selitti:

Miksi? Koska kokemukseni on, että te kaikki olette todellisia Herralle antautuneita kristittyjä, mutta en voi määrätä ketään teistä, mitä tehdä. Teistä ei ehkä ole mukavaa ottaa leipä ja viini. Teidän täytyy päättää itse. Ellet tule ottamaan, sinun päätöstäsi kunnioitetaan ja jos tulet, olet tervetullut.⁴⁶

Tässä vaiheessa tarinaansa Webber alkoi kyseenalaistaa omia käsityksiään ja jotakin sellaista, mitä hän kutsui ”ennakkoluuloikseen.” Hän sanoo:

Ajattelin niitä hengellisesti rikkaita aikoja, jotka olin jakanut näiden ihmisten kanssa.... Nuo muistot sanoivat: ”*Mene eteen. Loppujen lopuksihan on vain yksi Herra, yksi seurakunta, yksi usko, yksi kaste, yksi pyhä ehtoollinen.*”

Tuossa hetkessä Jumala murtautui läpi niiden muurien, joiden olin sallinut erottaa minut erilaisten kirkkokuntien veljistäni ja sisaristani. Olen vakuuttunut, että ne ennakkoluulot, joista pidämme kiinni ja ne muurit, joita rakennamme itsemme ja toisten kristiyyhteisöjen välille, itseasiassa estävät kokemuksemme Jumalan läsnäolosta elämässämme.... Jumalan seurakunnan osan hylkääminen estää meitä kokemasta jotakin sellaista, jota uskontunnustus kutsuu ”pyhään yhteydeksi.”⁴⁷

Osallistuttuaan ehtoollispalveluun Webber oli dramaattisesti vaikutettu. Hänen kirjansa jatkuu kuvaillen, kuinka hänen käsityksensä muuttuivat:

Voisi sanoa, että olin ilon yllättämä! ... Minulla ei eläessäni ollut ollut tuonkaltaista kokemusta. Tuossa katolisessa kappelissa uusi palvontakokemus oli törmännyt päin vanhaa ennakkoluuloani ja uusi asenne oli syntynyt. Olin ottanut itseeni toisen perinteen kokemuksen; olin ollut vuoropuhelussa toisen palvontaperinteen kanssa ja olin varmasti se, joka siitä rikastui.⁴⁸

Tämä kokemus selvästikin muutti Webber'in ajattelun. Hänen senjälkeiset kirjansa ja artikkelinsa kuvaavat tätä toistuvasti ja ovat näyttelleet merkittävää roolia siinä monien siirtymisessä kohti polkua, joka johtaa Roomaan ja uuteen uskonpuhdistukseen.

Eukaristinen Jeesus on mystinen

Niihin, joilla perinteisesti ei ole ollut paljon rituaalia elämässään (s.o. protestantit), messun tunnelmalla on suuri vetovoima, johtuen sen uskonnollisesta uutuudesta — siksi kiinnostus eukaristiaan niiden taholta, jotka mainostavat kontemplatiivista hengellisyyttä. Ja monille katolisille messu (jossa eukaristia esitetään) itsessään ja itsestään ei ole mystinen kokemus. Jos kuitenkin kontemplatiivinen ulottuvuus lisätään, niin osallistuja todella voi mennä mystiseen maailmaan. Päältä katsoen tämä ilmiö näyttää monimutkaiselta, mutta kun alamme ymmärtää mystiikka, se kaikki on selvää.

Kontemplatiivisen rukouksen maailmassa mietiskelijä todellisuudessa pääsee kosketukseen hengellisen vallan eli voiman kanssa. Yhdistämällä eukaristian perinteen, joka vetoaa moniin katolisissa kirkossa kasvatettuihin, suhteellisen uuteen kontemplatiivisen menon räjähdykseen, katolinen kirkko näkee tämän keinona palauttaa edellisten vuosikymmenten vankka asemansa.

Isä Raniero Cantalamessa*, paavillisen huushollin saarnaaja (preacher to the Pontifical Household), puhuu eukaristisesta mysteeristä:

Minä uskon, että kaikkein välttämättömin asia tehtäväksi koskien Corpus Christi -juhlaa ei ole selittää jotakin eukaristian puolta, vaan *elvyttää* ihmettely *mysteriin edessä*. (korostus lisätty)⁴⁹

Tällä valmiudella asettaa mysteeri ja mystinen kokemus kristillisen uskon perustaksi, on kyky voittaa maailma Jeesukselle, joka ei ole Raamatun Jeesus, varsinkin, jos tämä Jeesus saa ansion yliluonnollisista paranemisista.

Ajattelepa tätä: Entä jos se eukaristinen Jeesus, jota katoliset palvovat, alkaisi ihmeellisesti parantaa niitä, jotka palvoivat hänen läsnäoloon? Vetäisikö se voimakkaasti vielä katolisen kirkon ulkopuolella olevia? Ja kuten Boston College'n professori ja mietiskelyn puolestapuhuja Peter Kreeft ennusti kirjassaan, *Ecumenical Jihad (Ekumeeninen pyhä sota)*, niin eukaristisella palvonnalla tulee olemaan väkevä ekumeeninen interspirituaalinen (hengellisyksienvälinen) vaikutus. Hän sanoo, että ”se voima, joka tulee uudelleen yhdistämään kirkon ja voittamaan maailman, on eukaristinen palvonta.”⁵⁰

Tässä vaiheessa jotkut voivat kysyä, että pidetäänkö Jeesuksen fyysinen läsnäolo eukaristian elementtien sisäpuolella? Tai kuten jotkut evankelikaalit ja esiintulevat ovat vihjanneet, onko eukaristiassa erityinen läsnäolo ja voima? Vastaus molempiin kysymyksiin on jyrkkä ei! Jeesus Kristus asuu jokaisen ihmisen sydämessä, joka on uudestisyntynyt ja joka kuuluu Hänelle uskolla armon kautta. Hän lupaa, ettei koskaan jätä eikä hylkää meitä tarkoittaen, että Hänen läsnäolonsa on elämässämme joka hetki. Meitä ei vaadita osallistumaan rituaaliin kokeaksemme Hänen läsnäoloon eikä Hän ole rajoitettu mukavaan elottomaan öylätiin ja viiniin (eikä mehuun). Kuten Jeesus sanoi:

Henki on se, joka eläväksi tekee; *ei liha mitään hyödytä*. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä. (Joh. 6:63, korostus lisätty)

Jeesus sanoi tämän vastauksena opetuslasten hämmennykseen hänen lausuntonsa, ”minun lihani on totinen ruoka,” vuoksi (Jae 55). Paavali edelleen selventää tätä kirjoittaessaan roomalaisille, että meidän tarvitsee vain huutaa avuksi todellista Jeesusta ja Hän on siinä:

Mutta mitä se sanoo? ”Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi”; se on se uskon sana, jota me saarnaamme. Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. Sanoohan Raamattu: ”Ei yksikään, joka häneen uskoo, joudu häpeään”. Tässä ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä; sillä yksi ja sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat. Sillä ”jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu”.

Tässä kohdassa näemme ammottavan kuilun, joka erottaa katolisuuden evankeliumin valosta —valosta, jonka uskonpuhdistajat näkivät ja jonka puolesta monet heistä antoivat henkensä. He tunnustivat, että osallistuminen sakramentteihin ei ole se, joka pelastaa ihmisiä.

Näemme siis, että huolemme katolisen Uuden Evankelisaation vuoksi ei ole mikään pikku juttu. Pimeys on valtaamassa suuren osan kristillistä seurakuntaa samalla tavalla, kuin lumivyöry pyyhkäisee vuorenrintettä—nelaisten joka päivä uusia sinisilmäisiä uhreja ja se rooli, jota esiintuleva kirkko näyttää tämän aikaan saamisessa, on jotakin sellaista, jonka pitäisi saada jokainen erottamiskykyinen kristitty hälytystilaan.